

“मीठे बच्चे- तिमीले आफ्नो योगबलबाट विकर्म विनाश गरी पावन बनेर पावन दुनियाँ बनाउनु छ, यही तिम्रो सेवा हो।”

प्रश्न:- देवी-देवता धर्मको कुनचाहिँ विशेषताको गायन छ ?

उत्तर:- देवी-देवता धर्मले नै धेरै सुख दिन्छ । त्यहाँ दुःखको नाम-निशान हुँदैन । तिमी बच्चाहरूले तीन चौथाई (३/४) सुख पाउँछौ । यदि आधा सुख, आधा दुःख भयो भने मजा नै आउँदैन ।

ओम् शान्ति । भगवानुवाच । भगवान्ले नै सम्झाउनुभएको छ- कुनै पनि मनुष्यलाई भगवान् भन्न सकिदैन । देवताहरूलाई पनि भगवान् भन्न सकिदैन । भगवान् त निराकार हुनुहुन्छ, उहाँको कुनै पनि साकारी वा आकारी रूप छैन । सूक्ष्म वतन निवासीहरूको पनि सूक्ष्म आकार छ, त्यसैले त्यसलाई भनिन्छ सूक्ष्म वतन । यहाँ साकारी मनुष्य तन छ, त्यसैले यसलाई स्थूल वतन भनिन्छ । सूक्ष्म वतनमा यो स्थूल ५ तत्त्वहरूको शरीर हुँदैन । यी ५ तत्त्वहरूबाट मनुष्य शरीर, बनेको छ, यसलाई भनिन्छ माटोको पुतला । सूक्ष्म वतन निवासीहरूलाई माटोको पुतला भनिदैन ।

देवता (डीटी) धर्मवाला पनि हुन् मनुष्य, तर उनीहरूलाई भनिन्छ दैवी गुणवाला मनुष्य । उनीहरूले दैवी गुण प्राप्त गरेका हुन् शिवबाबाबाट । दैवी गुणवाला मनुष्य र आसुरी गुणवाला मनुष्यमा कति फरक छ । मनुष्य नै शिवालय वा पतित दुनियाँ (वेश्यालय)मा रहन लायक बन्छन् । सत्ययुगलाई भनिन्छ शिवालय । सत्ययुग यहाँ नै हुन्छ । कुनै मूल वतन वा सूक्ष्म वतनमा हुँदैन । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- त्यो शिवबाबाद्वारा स्थापना गरिएको शिवालय हो । कहिले स्थापना गर्नुभएको थियो ? संगममा । यो पुरुषोत्तम युग हो । अहिले यो दुनियाँ छ पतित तमोप्रधान । यसलाई सतोप्रधान नयाँ दुनियाँ भनिदैन । नयाँ दुनियाँलाई सतोप्रधान भनिन्छ । त्यही फेरि जब पुरानो बन्दछ तब त्यसलाई तमोप्रधान भनिन्छ । फेरि सतोप्रधान कसरी बन्दछ ? तिमी बच्चाहरूको योगबलबाट । योगबलबाट नै तिम्रा विकर्म विनाश हुन्छन् र तिमी पवित्र बन्दछौ । पवित्रको लागि त फेरि अवश्य पवित्र दुनियाँ चाहिन्छ । नयाँ दुनियाँलाई पवित्र, पुरानो दुनियाँलाई अपवित्र भनिन्छ । पवित्र दुनियाँ बाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ, पतित दुनियाँ रावणले स्थापना गर्छ । यी कुरा कुनै मनुष्यले जान्दैनन् । यी ५ विकार नभएको भए मनुष्य दुःखी भएर बाबालाई किन याद गर्थे ! बाबा भन्नुहुन्छ- म हुँ नै दुःख-हर्ता सुख-कर्ता । रावणको ५ विकारको पुतला बनाइदिएका छन्, १० शिर भएको । त्यस रावणलाई दुश्मन सम्भेर जलाउँछन् । त्यो पनि यस्तो होइन द्वापरको आदि देखि नै जलाउन शुरू गर्छन् । होइन, जब तमोप्रधान बन्छन् तब कुनै मत-मतान्तरवाला बसेर यो नयाँ कुरा निकाल्छन् । जब कसैले धेरै दुःख दिन्छ भने उसको पुतला (एफीजी) बनाउँछन् । त्यस्तै यहाँ पनि मनुष्यलाई जब धेरै दुःख पर्छ तब यो रावणको पुतला बनाएर जलाउँछन् । तिमी बच्चाहरूलाई तीन चौथाई (३/४) सुख मिल्छ । यदि आधा दुःख भयो भने त त्यो मजा नै के भयो र ! बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो यो देवी-देवता धर्मले धेरै सुख दिन्छ । सृष्टि त अनादि बनेको छ । यो कसैले सोध्न सक्दैन- सृष्टि किन बन्यो, फेरि कहिले समाप्त हुन्छ ? यो चक्र घुमिरहन्छ । शास्त्रमा कल्पको आयु लाखौं वर्ष भनिदिएका छन् । अवश्य संगमयुग पनि हुनुपर्छ, जब सृष्टि बदलिन्छ । अहिले जसरी तिमी अनुभव गर्छौ, यसरी अरू कसैले जान्दैनन् । यति पनि जान्दैनन्- बचपनमा राधा-कृष्ण नाम हुन्छ फेरि स्वयंवर हुन्छ । दुवै बेग्ला-बेग्लै राजधानीका हुन् फेरि उनीहरूको स्वयंवर हुन्छ अनि लक्ष्मी-नारायण बन्छन् । यो सबै कुरा बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । बाबा नै ज्ञानका सागर (नलेजफुल) हुनुहुन्छ । यस्तो होइन- उहाँ सर्वज्ञ हुनुहुन्छ । अब तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ- बाबाले त आएर ज्ञान दिनुहुन्छ । ज्ञान पाठशालामा मिल्छ । पाठशालामा लक्ष्य-उद्देश्य अवश्य हुनुपर्छ । अहिले तिमीले पढिरहेका छौ । छी-छी दुनियाँमा राज्य गर्न सकिदैन । राज्य गर्नेछौं फूलको दुनियाँमा । राजयोग कुनै सत्ययुगमा कहाँ सिकाइन्छ र ! संगमयुगमा नै बाबा राजयोग सिकाउनुहुन्छ । यो बेहदको कुरा हो । बाबा कहिले आउनुहुन्छ, कसैलाई पनि थाहा छैन । घोर अन्धकारमा छन् । ज्ञान सूर्य नामबाट जापानमा त्यहाँका व्यक्तिहरू आफूलाई सूर्यवंशी कहलाउँछन् । वास्तवमा सूर्यवंशी त देवता नै हुन् । सूर्यवंशीहरूको राज्य सत्ययुगमा थियो । गायन पनि छ- ज्ञान सूर्य प्रगटा... अनि भक्तिमार्गको अन्धकार विनाश । नयाँ दुनियाँबाट पुरानो, पुरानो दुनियाँबाट फेरि नयाँ हुन्छ । यो बेहदको ठूलो घर हो । कति ठूलो नाट्यशाला (माण्डवा) छ । सूर्य, चन्द्र, ताराले कति काम दिन्छन् । रातीमा धेरै काम चल्छ । यस्ता पनि कैयौं राजाहरू छन् जो दिनमा सुत्छन्, रातमा आफ्नो सभा आदि चलाउँछन्, किन-मेल गर्छन् । यो अहिलेसम्म पनि कहीं-कहीं चल्छ । मिल आदि पनि रातमा चल्छन् । यो हो हदको दिन-रात । त्यो हो बेहदको कुरा । यो कुरा तिमी बाहेक अरू कसैको बुद्धिमा छैन । शिवबाबालाई पनि जान्दैनन् । बाबाले हरेक

कुरा सम्भाइरहनुहुन्छ । ब्रह्माको लागि पनि सम्भाइएको छ— प्रजापिता ब्रह्मा हुन् । बाबाले जब सृष्टि रचनुहुन्छ तब अवश्य कसैमा प्रवेश गर्नुहुन्छ । पावन मनुष्य त सत्ययुगमा नै हुन्छन् । कलियुगमा त सबै विकारबाट पैदा हुन्छन्, त्यसैले पतित भनिन्छ । मनुष्यहरू भन्छन् विकार विना सृष्टि कसरी चल्छ ? अरे, देवताहरूलाई तिमी भन्दछौ सम्पूर्ण निर्विकारी । कति शुद्धताले उनीहरूको मन्दिर बनाउँछन् । ब्राह्मण बाहेक अरू कसैलाई पनि भित्र प्रवेश गर्ने अनुमति हुँदैन । वास्तवमा यी देवताहरूलाई विकारी कसैले पनि स्पर्श गर्न सक्दैनन् । तर आजकाल त पैसाबाट नै सबै कुरा हुन्छ । कोही घरमा मन्दिर आदि बनाउँछन् भने पनि ब्राह्मणलाई नै बोलाउँछन् । अब विकारी त ती ब्राह्मण पनि हुन्, केवल नाम ब्राह्मण हो । यो त दुनियाँ नै विकारी हो भने पूजा पनि विकारीहरूबाट नै हुन्छ । निर्विकारी कहाँबाट आउँछन् र ? निर्विकारी हुन्छन् नै सत्ययुगमा । यस्तो पनि होइन जो विकारमा जाँदैनन् उनलाई निर्विकारी भनिन्छ । शरीर त फेरि पनि विकारबाट पैदा भएको हो । बाबाले एउटै कुरा बताउनुभएको छ— यो सारा रावण राज्य हो । रामराज्यमा हुन्छ सम्पूर्ण निर्विकारी, रावण राज्यमा हुन्छ विकारी । सत्ययुगमा पवित्रता थियो त्यसैले शान्ति र सम्पन्नता थियो । तिमीले देखाउन सक्छौ— सत्ययुगमा यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो नि । त्यहाँ ५ विकार हुँदैन । त्यो त हो नै पवित्र राज्य, जुन भगवान्ले स्थापना गर्नुहुन्छ । भगवान्ले पतित दुनियाँ कहाँ स्थापना गर्नुहुन्छ र ! सत्ययुगमा यदि पतित हुन्थे भने पुकार्थे । त्यहाँ त कसैले पनि पुकार्दैनन् । सुखमा कसैले पनि याद गर्दैनन् । परमात्माको महिमा पनि गर्छन्— सुखका सागर, पवित्रताका सागर... । भन्ने पनि गर्छन् शान्ति होस् । अब सारा दुनियाँमा मनुष्यले कसरी शान्ति स्थापना गर्न सक्छन् ? शान्तिको राज्य त एक स्वर्गमा नै थियो । जब कोही आपसमा लड्छन् भने शान्ति गराउनुपर्ने हुन्छ । त्यहाँ त हुन्छ नै एक राज्य ।

बाबा भन्नुहुन्छ— यो पुरानो दुनियाँ नै अब खतम हुनु छ । यस महाभारत लडाईँमा सबै विनाश हुन्छन् । विनाशकाले विपरीत बुद्धि अक्षर पनि लेखिएको छ । वास्तवमा पाण्डव त तिमी हो नि । तिमी हो रूहानी पण्डा । सबैलाई मुक्तिधामको बाटो बताउँछौ । त्यो हो आत्माहरूको घर शान्तिधाम । यो हो दुःखधाम । अब बाबा भन्नुहुन्छ यस दुःखधामलाई देखेर पनि बिसिदिऊ । पुरयो, अब त हामी शान्तिधाममा जानु छ । यो आत्माले भन्छ, आत्माले महसुस गर्छ । आत्मालाई स्मृति आएको छ— म आत्मा हुँ । बाबा भन्नुहुन्छ— म जो हुँ जस्तो हुँ..... अरू त कसैले जान्न सक्दैन । तिमीलाई नै सम्भाइएको छ— म बिन्दु हुँ । तिम्रो बुद्धिमा घरी-घरी यो रहनुपर्छ हामीले ८४ को चक्कर कसरी लगायौ ? यसमा बाबा पनि याद हुन्छ, घर पनि याद आउनेछ, चक्र पनि याद आउनेछ । यस विश्वको इतिहास भूगोललाई तिमीले नै जान्दछौ । कति खण्डहरू छन् । कति लडाईँ आदि भए । सत्ययुगमा लडाईँ आदिको कुरा हुँदैन । कहाँ राम राज्य, कहाँ रावण राज्य । बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले तिमी मानौँ ईश्वरीय राज्यमा छौ किनकि ईश्वर यहाँ आउनुभएको छ राजाई स्थापना गर्न । ईश्वरले स्वयं राजाई पनि लिनुहुन्न । निष्काम सेवा गर्नुहुन्छ । उँचभन्दा उँच भगवान् हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका बाबा । बाबा भन्ने बित्तिकै एकदम खुशीको पारा चढ्नुपर्छ । अतीन्द्रिय सुख तिम्रो अन्तिम अवस्थाको गायन हो । जब परीक्षाको दिन नजिक आउँछ त्यस बेला सबै साक्षात्कार हुन्छ । अतीन्द्रिय सुख पनि बच्चाहरूमा नम्बरवार हुन्छ । कोही त बाबाको यादमा बडो खुशीमा रहन्छन् ।

तिमी बच्चाहरूलाई सारा दिन यही महसुस होस्, ओहो बाबा ! हजुरले हामीलाई केबाट के बनाइदिनुभयो ! हजुरबाट हामीलाई कति सुख मिल्छ... बाबालाई याद गर्दा प्रेमका आँसु आउँछन् । कमल छ, हजुर आएर हामीलाई दुःखबाट छुटाउनुहुन्छ, विषय सागरबाट क्षीर सागरमा लिएर जानु हुन्छ, सारा दिन यही महसुस हुनुपर्छ । बाबाले जुन समय तिमीलाई याद दिलाउनुहुन्छ त्यसबेला तिमी कति गद्गद् हुन्छौ । शिवबाबा हामीलाई राजयोग सिकाउँदै हुनुहुन्छ । वास्तवमा शिवरात्रि पनि मनाइन्छ । तर मनुष्यहरूले शिवबाबाको बदला श्रीकृष्णको नाम गीतामा राखिदिएका छन् । यो सबैभन्दा ठूलो (एकज) भूल हो । नम्बरवन गीतामा नै भूल गरिदिएका छन् । ड्रामा नै यस्तो बनेको छ । बाबा आएर यो भूल बताउनुहुन्छ— पतित-पावन म हुँ वा कृष्ण ? तिमीलाई मैले राजयोग सिकाएर मनुष्यबाट देवता बनाएँ । गायन पनि मेरो हो नि । अकाल मूर्त, अयोनि... यो महिमा कृष्णलाई कहाँ गर्न सकिन्छ र ! उनी त पुनर्जन्ममा आउनेवाला हुन् । तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छन्, जसको बुद्धिमा यी सबै कुरा रहन्छन् । ज्ञानको साथै चालचलन पनि राम्रो हुनुपर्छ । माया पनि कम छैन । जो पहिला आउँछन् उनीहरू अवश्य त्यति नै तागत भएका होलान् । पार्टधारी भिन्न-भिन्न हुन्छन् नि । हीरो-हीरोइनको पार्ट तिमीहरूलाई नै मिलेको छ । तिमीले

सबैलाई रावण राज्यबाट छुटाउँछौ । श्रीमतबाट तिमीलाई कति बल मिल्दछ । माया पनि बडो बलवान छ, चल्दा-चल्दै धोका दिन्छ ।

बाबा प्यारका सागर हुनुहुन्छ त्यसैले तिमी बच्चाहरू पनि बाबा समान प्यारको सागर बन्नु छ । कहिल्यै कटु वचन नबोल । कसैलाई दुःख दियो भने दुःखी भएर मर्नेछौ । यो बानी सबै मेटाउनुपर्छ । सबैभन्दा फोहोर बानी हो विषय सागरमा गोता खानु । बाबा पनि भन्नुहुन्छ— काम महाशत्रु हो । कति बच्चीहरूले मार खान्छन् । कसै कसैले त बच्चीहरूलाई भन्छन्, हुन्छ पवित्र बन । अरे, पहिला स्वयं त पवित्र बन । बच्चीलाई दिए, खर्च आदिको बोझबाट पनि छुटे किनकि सम्भन्धन् थाहा छैन, यिनको भाग्यमा के छ, घर पनि कुनै सुखी मिल्छ वा मिल्दैन । आजकाल खर्च पनि धेरै लाग्छ । गरीबहरूले त चाँडै दिन्छन् । कसैलाई फेरि मोह रहन्छ । पहिला एक भिलनी आउँथिन्, उनलाई ज्ञानमा आउन दिएनन् किनकि जादुको डर थियो । भगवान्लाई जादुगर पनि भन्छन् । कृपालु पनि भगवान्लाई नै भनिन्छ । कृष्णलाई कहाँ भनिन्छ र ! दयालु ऊ हो जसले निर्दयीहरूबाट छुटाउँछ । निर्दयी हो रावण ।

पहिला-पहिला हो ज्ञान । ज्ञान, भक्ति फेरि वैराग्य । यस्तो होइन भक्ति, ज्ञान फेरि वैराग्य भनिन्छ । ज्ञानलाई वैराग्य कहाँ भन्न सकिन्छ । भक्तिदेखि वैराग्य गर्नुपर्छ । त्यसैले ज्ञान, भक्ति, वैराग्य— यो अक्षर सही छ । बाबाले तिमीलाई बेहदको अर्थात् पुरानो दुनियाँको वैराग्य गराउनुहुन्छ । संन्यासीले त केवल घरबारबाट वैराग्य गराउँछन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । मनुष्यको बुद्धिमा बस्दै बस्दै । विश्व १०० प्रतिशत सम्पन्न, निर्विकारी, स्वस्थ थियो, कहिल्यै अकाल मृत्यु हुँदैनथ्यो, यी सबै कुराहरूको धारणा धेरै कमलाई मात्र हुन्छ । जसले राम्रो सेवा गर्छन्, उनीहरू धेरै धनवान् बन्छन् । बच्चाहरूलाई त सारा दिन बाबा बाबा नै याद रहनुपर्छ । तर मायाले गर्न दिँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— सतोप्रधान बन्नु छ भने हिँड्दा, डुल्दा खाँदा मलाई याद गर । म तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउँछु, तिमीले याद गर्दैनौ ! कतिलाई मायाको तुफान धेरै आउँछ । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— यो त हुन्छ । ड्रामामा निश्चित छ । स्वर्गको स्थापना त हुनु नै छ । सधैं नयाँ दुनियाँ त रहन सक्दैन । चक्र घुम्छ त्यसैले तल अवश्य उत्रिइन्छ । हरेक चीज नयाँबाट फेरि पुरानो अवश्य हुन्छ । यस समय मायाले सबैलाई अप्रिल फूल (मूर्ख) बनाएको छ, बाबा आएर फूल बनाउनुहुन्छ । अच्छा ।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबा समान प्यारको सागर बन्नु छ । कहिल्यै कसैलाई दुःख दिनु छैन । नराम्रो बोली बोल्नु छैन । फोहोरी बानी मेटाइदिनु छ ।
- २) बाबासँग मीठा-मीठा कुरा गर्दै यही अनुभूति (फिलिङ्ग)मा रहनु छ । ओहो, बाबा ! हजुरले हामीलाई केबाट के बनाइदिनुभयो ! हजुरले हामीलाई कति सुख दिनुभएको छ ! बाबा, हजुरले क्षीर सागरमा लिएर जानुहुन्छ... सारा दिन बाबा-बाबा याद रहोस् ।

वरदानः— मास्टर रचयिताको स्टेजद्वारा आपद-विपदमा पनि मनोरञ्जनको अनुभव गर्ने सम्पूर्ण योगी भव मास्टर रचयिताको स्टेजमा स्थित रहनाले ठूलोभन्दा ठूलो आपद-विपद पनि एक मनोरञ्जनको दृश्य अनुभव हुनेछ । जसरी महाविनाशको आपद-विपदलाई पनि स्वर्गको गेट खुल्ने साधन बताउँछौ, त्यस्तै कुनै पनि प्रकारको सानो-ठूलो समस्या वा आपद-विपद मनोरञ्जनको रूप देखियोस्, हाय-हायको बदला ‘ओहो’ शब्द निस्कियोस्, दुःख पनि सुखको रूपमा अनुभव होस् । दुःख-सुखको ज्ञान भएर पनि त्यसको प्रभाव नपरोस्, दुःखपछि नै सुखको दिन आउने सम्भ, तब भनिन्छ सम्पूर्ण योगी ।

स्लोगनः— दिलतख्तलाई छोडेर साधारण संकल्प गर्नु अर्थात् धर्तीमा पाउ राख्नु हो ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क :

- १३) अभ्यास गर— यस देहमा प्रवेश गरेर कर्मेन्द्रियहरूद्वारा कार्य गरिरहेको छु । जब चाह्यो प्रवेश गर, जब चाह्यो अलग होऊ । एक सेकेण्डमा धारण गर अनि एक सेकेण्डमा देहको भानलाई छोडेर देही बन ।